

LENIN VENÄJÄN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN JÄRJESTÄJÄNÄ JA JOHTAJANA

On olemassa kaksi marxilaisten ryhmää. Ne kumpikin toimivat marxilaisuuden lipun alla ja pitävät itseään „oikeina“ marxilaisina. Ja kuitenkin ne eivät ole läheskään samanlaisia. Eikä siinä kaikki: niiden välillä on kokonainen kuilu, sillä niiden toimintamenetelmät ovat suoraan vastakkaiset.

Ensimmäinen ryhmä rajoittuu tavallisesti marxilaisuuden ulkonaiseen tunnustamiseen, sen juhlalliseen julistamiseen. Osaamatta tai haluamatta syventyä marxilaisuuden olemukseen, osaamatta tai haluamatta toteuttaa sitä käytännössä, se muuttaa marxilaisuuden elävät ja vallankumoukselliset toteamat kuolleiksi, mitään sanomattomiksi kaavioiksi. Se ei rakenna toimintaansa kokemukseen eikä käytännöllisen työn huomioimiseen, vaan Marxin teoksista otettuihin lainauksiin. Ohjeita ja suuntaviivoja se ei ammenna elävän todellisuuden erittelystä, vaan analogioista ja historiallisista rinnastuksista. Ero sanojen ja tekosten välillä on tämän ryhmän perustauti. Siitä johtuu pettymyksiä ja ainaista tyytymättömyyttä kohtaloon, joka sitä tavan takaa pettää, antaa sille „pitkän

nenän". Tämän ryhmän nimi on menshevismi (Venäjällä) ja opportunisti (Euroopassa). Toveri Tyshko (Jogiches) Lontoon edustajakokouksessa⁸⁸ luonnehti aika osuvasti tätä ryhmää sanoessaan, että se ei seiso, vaan makaa marxilaisuuden kannalla.

Toinen ryhmä päinvastoin siirtää kysymyksen painopisteen marxilaisuuden ulkonaisesta tunnustamisesta sen noudattamiseen, sen toteuttamiseen käytännössä. Tämä ryhmä kiinnittää pääasiassa huomionsa tilannetta vastaavien marxilaisuuden toteuttamisteiden ja -keinojen viitoittamiseen, näiden teiden ja keinojen muuttamiseen silloin, kun tilanne muuttuu. Tämä ryhmä ei ammenna ohjeita ja suuntaviivoja historiallisista analogioista ja rinnastuksista, vaan ympäröivien olosuhteiden tutkimisesta. Toiminnassaan se ei nojaudu lainauksiin eikä lauselmiin, vaan käytännölliseen kokemukseen, tarkistaen jokaisen askeleensa kokemuksen pohjalla, ottaen oppia virheistään ja opettaen muita rakentamaan uutta elämää. Täten oikeastaan onkin selitettävissä se seikka, että tämän ryhmän toiminnassa ei ole eroa sanojen ja tekojen välillä ja että Marxin oppi säilyttää kaiken elävän vallankumouksellisen voimansa. Tähän ryhmään sopivat täydellisesti ne Marxin sanat, joiden mukaan marxilaiset eivät voi tyytyä selittämään maailmaa, vaan heidän on mentävä pitemmälle muuttaakseen sen⁸⁹. Tämän ryhmän nimi on bolshevismi, kommunismi.

Tämän ryhmän järjestäjä ja johtaja on V. I. Lenin.

I

**LENIN VENÄJÄN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
JÄRJESTÄJÄNÄ**

Proletaarisen puolueen muodostuminen Venäjällä tapahtui erikoisolioissa, toisenlaisissa kuin olivat Lännen olot silloin, kun siellä järjestettiin työväenpuoluetta. Kun Lännessä, Ranskassa ja Saksassa, työväenpuolue syntyi ammattiliitoista, näiden liittojen ja puolueiden ollessa legaalisia, porvarillisen vallankumouksen jälkeen vallinneessa tilanteessa, jolloin oli olemassa porvarillinen parlamentti ja jolloin valtaan päässyt porvaristo seisoi vastakkain proletariaatin kanssa, niin Venäjällä sitävastoin proletaarisen puolueen muodostuminen tapahtui mitä julmimman itsevaltiuden vallitessa, porvarillis-demokraattista vallankumousta odoteltaessa, jolloin toisaalta puoluejärjestöihin tuli ylenmäärin porvarillisia „legaalis-marxilaisia“ aineksia, joilla oli kiihkeä halu käyttää työväenluokkaa porvarillisen vallankumouksen hyväksi, ja toisaalta tsaarin santarmit veivät puolueen riveistä parhaat puolueetyöntekijät, samaan aikaan kun vaistovaraisen vallankumousliikkeen kasvu vaati lujaa, yhteenliittynyttä ja kyllin konspiratiivista vallankumouksellisten taistelevaa ydinjoukkoa, joka pystyy suuntaamaan liikkeen itsevaltiuden kukistamiseen.

Tehtävänä oli erottaa vuohet lampaista, päästä eroon vieraista aineksista, järjestää kokoneiden vallankumouksellisten kaaderit (kantajoukot) eri puolilla maata, antaa heille selvä ohjelma ja varma taktiikka sekä vihdoin koota nämä kaaderit yhtenäiseksi ammatti-

vallankumouksellisten taistelujärjestöksi, joka on kyllin konspiratiivinen kestääkseen santarmien hyökkäilyt, mutta samalla riittävästi sidottu joukkoihin pystyäkseen viemään ne oikealla hetkellä taisteluun.

Menshevikit, ne samat, jotka „makaavat“ marxilaisuuden kannalla, ratkaisivat kysymyksen yksinkertaisesti: kun kerran Lännessä työväenpuolue on syntynyt työväenluokan taloudellisen aseman parantamisen puolesta taistelevista puolueettomista ammattiliitoista, niin Venäjällä on, mikäli mahdollista, tehtävä samoin, s.o. rajoitettava toistaiseksi „työläisten taloudelliseen taisteluun tehtaanisäntiä ja hallitusta vastaan“ eri puolilla maata, perustamatta yleisvenäläistä taistelujärjestöä, ja sitten... sitten, ellei siihen mennessä ilmaannu ammattiliittoja, kutsuttava koolle puolueeton työväen edustajakokous ja julistettava se puolueeksi.

Sitä, että tuo menshevikkien „marxilainen“ „suunnitelma“, joka Venäjän oloissa oli utopistinen, edellyttää kuitenkin laajaa agitatiotyötä, joka tähtää puolueaatten halventamiseen, puoluekaaderien tuhoamiseen, proletariaatin jättämiseen vaille omaa puoluetta ja työväenluokan luovuttamiseen liberaalien raadeltavaksi, — sitä tuskin silloin aavistivat menshevikit ja luultavasti monet bolshevikitkaan.

Leninin erittäin suuri ansio Venäjän proletariaattia ja sen puoluetta kohtaan on siinä, että hän paljasti menshevistisen organisatio-„suunnitelman“ koko vaarallisuuden jo siihen aikaan, kun „suunnitelma“ oli tuskin alulla ja kun „suunnitelman“ laatijat itsekin töintuskin olivat selvillä sen ääriviivoista, ja paljastettuaan sen alkoi ankan hyökkäyksen menshevikkien organisatoorista holtittomuutta vastaan keskittäen

käytännönmiesten koko huomion tähän kysymykseen. Sillä kysymys oli puolueen olemassaolosta, puolueen elämästä ja kuolemasta.

Yleisvenäläisen poliittisen sanomalehden perustaminen puoluevoimien kokoamisen keskuksiksi, vankkojen puoluekaaderien järjestäminen eri puolilla maata puolueen „vakinaisiksi joukko-osastoiksi“, näiden kaaderien kokoaminen yhteen sanomalehden kautta ja niiden yhdistäminen yleisvenäläiseksi taistelupuolueeksi, jolla on selvästi vedetyt rajat, selvä ohjelma, varma taktiikka ja yhtenäinen tahto, — sellaisen suunnitelman kehitti Lenin kuuluisissa kirjasissaan: „Mitä on tehtävä?“⁹⁰ ja „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“⁹¹. Tämän suunnitelman ansio oli siinä, että se vastasi täydellisesti Venäjän tosiooloja ja mestarillisesti yleisti parhaiden käytännönmiesten organisatiokokemuksen. Taistelussa tämän suunnitelman puolesta venäläisten käytännönmiesten enemmistö lähti päättävästi Leninin mukaan pelkäämättä puolueen kahtiajakautumista. Tämän suunnitelman voitto laski perustuksen sille lujasti yhteenliittyneelle ja karaistuneelle kommunistiselle puolueelle, jonka veroista maailma ei tunne.

Toverimme (eikä vain menshevikit!) usein syyttivät Leniniä liiallisesta taipumuksesta väittelyyn ja kahtiajakoon, leppymättömästä taistelusta sovittelijoita vastaan y.m. Epäilemättä, aikoinaan oli kumpakin. Mutta ei ole vaikea ymmärtää, että puolueemme ei olisi voinut päästä vapaaksi sisäisestä heikkoudesta ja höllyydestä, se ei olisi voinut saavuttaa sille ominaista voimaa ja lujuutta, ellei se olisi karkoittanut keskuudestaan epäproletaarisia, opportunistisia ainek-

sia. Porvariston herruuden kaudella voi proletaarinen puolue kasvaa ja lujittua vain siinä määrin, kuin se käy taistelua opportunistisia, vallankumousvastaisia ja puoluevastaisia aineksia vastaan omassa keskuudessaan ja työväenluokan keskuudessa. Lassalle oli oikeassa sanoessaan: „puolue lujittuu puhdistamalla itseään“⁹².

Syyttäjät vetosivat tavallisesti Saksan puolueeseen, jossa silloin kukoisti „yhtenäisyys“. Mutta kaikenlainen yhtenäisyys ei ensinnäkään ole voiman merkki, ja toiseksi riittää, kun vilkaistaan nyt entiseen Saksan puolueeseen, joka on revennyt kolmeksi puolueeksi⁹³, jotta ymmärrettäisiin, että Scheidemannin ja Nosken „yhtenäisyys“ Liebnechtin ja Luxemburgin kanssa oli kokonaan valheellista ja näennäistä. Ja kukapa tietää, eikö Saksan proletariaatille olisi ollut parempi, jos Saksan puolueen vallankumoukselliset ainekset olisivat ajoissa tehneet eron sen vallankumousvastaisista aineksista... Ei, Lenin oli tuhat kertaa oikeassa johtaessaan puoluetta leppymättömän taistelun tietä puoluevastaisia ja vallankumousvastaisia aineksia vastaan. Sillä vain sellaisella organisatiopolitiikalla saattoi puolueemme luoda keskuudessaan sen sisäisen yhtenäisyyden ja hämmästyttävän lujisuuden, joiden avulla se pääsi kivuttomasti heinäkuun kriisistä Kerenskin aikana, jaksoi kantaa harteillaan Lokakuun kapinan, kesti järkytyksittä Brestin kauden kriisin, järjesti voiton Ententestä ja vihdoin saavutti sen ennenkuulumattoman joustavuuden, jolla se kykenee millä hetkellä hyvänsä järjestämään rivinsä uudelleen ja keskittämään satoja tuhansia jäseniään mihin suureen työhön tahansa aiheuttamatta hämmennystä keskuudessaan.

II

**LENIN VENÄJÄN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
JOHTAJANA**

Mutta Venäjän Kommunistisen Puolueen arvokkaat organisatoriset ominaisuudet ovat vasta asian toinen puoli. Puolue ei olisi voinut kasvaa ja lujittua niin nopeasti, elleivät sen toiminnan poliittinen sisältö, sen ohjelma ja taktiikka olisi vastanneet Venäjän tosioija, elleivät sen tunnukset olisi innostaneet työväenjoukkoja ja työntäneet vallankumouksellista liikettä eteenpäin. Siirrymme asian tähän puoleen.

Venäjän porvarillis-demokraattinen vallankumous (v. 1905) tapahtui olosuhteissa, jotka olivat toisenlaiset kuin Länessä vallankumouksellisten mullistusten aikana, esimerkiksi Ranskassa ja Saksassa. Kun vallankumous Länessä puhkesi kapitalismin manufaktuurikauden ja kehittymättömän luokkataistelun oloissa, jolloin proletariaatti oli heikko ja vähälukuinen eikä sillä ollut omaa puoluetta, joka olisi pystynyt määrittelemään sen vaatimukset, ja porvaristo taas oli riittävän vallankumouksellinen herättääkseen työläisissä ja talonpojissa luottamusta itseään kohtaan sekä viedäkseen heidät taisteluun ylimystöä vastaan, niin Venäjällä sitävastoin vallankumous alkoi (v. 1905) kapitalismin koneaikakauden ja kehittyneen luokkataistelun oloissa, jolloin verrattain monilukuisen ja kapitalismin lujasti yhteenliittämä Venäjän proletariaatti oli jo käynyt useita taisteluja porvaristoa vastaan, jolloin sillä oli oma puolueensa, joka oli lujemmin yhteenliittynyt kuin porvariston puolue, ja

jolloin sillä oli omat luokkavaatimuksensa, kun taas Venäjän porvaristo, joka sitäpaitsi eli hallituksen tilauksista saamallaan tuloilla, oli proletariaatin vallankumouksellisuuden siinä määrin pelästyttäjä, että etsi liittoa hallituksen ja tilanherrain kanssa työläisiä ja talonpoikia vastaan. Se tosiasia, että Venäjän vallankumous puhkesi Mandshurian kentillä kärsittyjen sotilaallisten vastoinkäymisten seurauksena, — tämä tosiasia vain joudutti tapahtumain kulkua, muuttamatta kuitenkaan mitään itse asiassa.

Tilanne vaati proletariaattia astumaan vallankumouksen johtoon, liittämään lujasti ympärilleen vallankumouksellisen talonpoikaiston ja käymään päättäväistä taistelua samanaikaisesti tsarismia ja porvaristoa vastaan maan täydellisen kansanvaltaistuttamisen ja omien luokkaetujensa turvaamisen nimessä.

Mutta menshevikit, ne samat, jotka „makaavat“ marxilaisuuden kannalla, ratkaisivat kysymyksen omalla tavallaan: kun kerran Venäjän vallankumous on porvarillinen ja porvarillisissa vallankumouksissa johtavat porvariston edustajat (kts. Ranskan ja Saksan vallankumousten „historiaa“), niin proletariaatti ei voi olla Venäjän vallankumouksen hegemoni, johto on luovutettava Venäjän porvaristolle (sille samalle, joka kavaltaa vallankumouksen), talonpoikaisto on samaten annettava porvariston hoiviin, ja proletariaatin on jäätävä äärimmäisen vasemmisto-opposition asemaan.

Ja tuollaisia liberaali pahaisten tylsiä renkutuksia menshevikit esittivät „oikean“ marxilaisuuden viimeisenä sanana!..

Leninin erittäin suuri ansio Venäjän vallankumousta kohtaan on siinä, että hän paljasti perinjuurin

menshevikkien historiallisten rinnastusten tyhjiyden ja menshevistisen „vallankumouskaavan“ koko vaarallisuuden, kun se heittää työväen asian porvariston raadeltavaksi. Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattinen diktatuuri porvariston diktatuurin asemesta, Bulyginin duuman⁹⁴ boikotti ja aseellinen kapina Duumaan osallistumisen ja siinä suoritettavan elimellisen työn asemesta; ajatus „vasemmistolaisesta liittoutumasta“ sen jälkeen, kun Duuma kaikesta huolimatta oli kokoontunut, ja Duuman puhujalavan käyttäminen Duuman ulkopuolella käytävässä taistelussa kadettiministeristön ja Duuman taantumuksellisen „varjelemisen“ asemesta, taistelu kadetti puoluetta, tätä vastavallankumouksellista voimaa vastaan sen kanssa solmittavan liiton asemesta,— sellaisen taktillisen suunnitelman kehitti Lenin kuuluisissa kirjasissaan: „Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa“⁹⁵ ja „Kadettien voitto ja työväenpuolueen tehtävät“⁹⁶.

Tämän suunnitelman ansio oli siinä, että määrittelemällä suoraan ja päättävästi proletariaatin luokkavaatimukset Venäjän porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kaudella se helpoitti siirtymistä sosialistiseen vallankumoukseen ja sisälsi ituna proletariaatin diktatuurin aatteen. Taistelussa tämän taktillisen suunnitelman puolesta venäläisten käytännönmiesten enemmistö päättävästi ja peruuttamattomasti lähti Leninin mukaan. Tämän suunnitelman voitto laski pohjan sille vallankumoukselliselle taktiikalle, jonka ansiosta meidän puolueemme nykyään järkyttää maailman imperialismiin perusteita.

Tapahtumain myöhempi kehitys, nelivuotinen imperialistinen sota ja koko kansantalouden järkkyminen, helmikuun vallankumous ja kuuluisa kaksoisvalta, Väliaikainen hallitus porvarillisen vastavallankumouksen pesänä ja Pietarin edustajain Neuvosto syntyvän proletariaatin diktatuurin muotona, Lokakuun kumous ja Perustavan kokouksen hajoittaminen, porvarillisen parlamentarismen lakkauttaminen ja Neuvostojen Tasavallan julistaminen, imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi ja maailman imperialismiin hyökkäys proletaarista vallankumousta vastaan yhdessä niiden kanssa, jotka ovat „marxilaisia“ sanoissa, sekä vihdoin Perustavaan kokoukseen kiinnitarrautuneiden menshevikkien kurja asema, kun proletariaatti oli heittänyt heidät yli laidan ja vallankumouksen aalto viskannut kapitalismin rannoille,— kaikki tämä vain vahvasti oikeiksi vallankumouksellisen taktiikan perusteet, jotka Lenin oli määritellyt kirjassaan „Kaksi taktiikkaa“. Puolue, jolla oli hallussaan sellainen perintö, saattoi purjehtia eteenpäin rohkeasti, pelkäämättä salakareja.

Meidän aikanamme, proletaarisen vallankumouksen aikana, jolloin puolueen jokainen tunnus ja johtajan jokainen lause tarkistetaan käytännössä, proletariaatti asettaa johtajilleen erikoisia vaatimuksia. Historia tuntee proletariaatin johtajia, myrskyisen ajan johtajia, johtajia, jotka ovat olleet käytännönmiehiä, uhrautuvia ja rohkeita, mutta heikkoja teoriassa. Joukot eivät unohda pian sellaisten johtajain nimiä. Sellaisia ovat olleet esimerkiksi Lassalle Saksassa ja Blanqui Ranskassa. Mutta liike kokonaisuudessaan ei

voi elää pelkillä muistelmilla: se tarvitsee selvän päämäärän (ohjelman) ja varman linjan (taktiikan).

On myöskin toisenlaisia johtajia, rauhan ajan johtajia, vahvoja teoriassa, mutta heikkoja organisaation ja käytännöllisen työn asioissa. Sellaiset johtajat ovat suosittuja vain proletariaatin huippukerroksessa ja siinäkin ainoastaan määrättyyn hetkeen asti. Valankumouskauden tultua, kun johtajilta vaaditaan valankumouksellisia ja käytännöllisiä tunnuksia, teoreetikot poistuvat näyttämöltä luovuttaen paikkansa uusille miehille. Sellaisia ovat olleet esimerkiksi Plehanov Venäjällä ja Kautsky Saksassa.

Voidakseen pysyä proletaarisen vallankumouksen ja proletaarisen puolueen johtajan paikalla johtajassa pitää olla yhtyneinä teoreettinen voima ja proletaarisen liikkeen käytännöllinen organisatiokokemus. Ollessaan vielä marxilainen P. Axelrod kirjoitti Leninistä, että hänessä „onnellisella tavalla yhdistyy hyvän käytännönmiehen kokemus teoreettiseen sivistykseen ja avaraan poliittiseen näköpiiriin“ (kts. P. Axelrodin esipuhetta Leninin kirjaseen „Venäjän sosialidemokraattien tehtävät“⁹⁷). Mitä tuo „sivistyneen“ kapitalismin ideologi herra Axelrod sanoisi Leninistä nyt, se on helppo arvata. Mutta meille, jotka tunnemme Leninin läheisesti ja voimme katsoa asiaa objektiivisesti, on epäilemätöntä, että tuo vanha ominaisuus on säilynyt Leninissä täydellisesti. Tästä muun muassa on etsittävä selitystä sille tosiasialle, että Lenin, ja nimenomaan hän, on nyt maailman voimakkaimman ja karaistuneimman proletaarisen puolueen johtaja.

„Pravda“ № 86,
huhtikuun 23 pnä 1920

Allekirjoitus: J. Stalin